arst Jummala tahtmiseſt nink nõ'wwuſt holip! Wimate lastas weel kala ſoneſt werd, nipaljo kui énnege tulley, ſeſt kui perremees omma arstimiſe hinda peap masma, ſis ta tahhap ka ſe eeſt midda nätta ſada. Sedda ennamb arst hobbeſega müllap, ſedda ſurembas arwatas temma tarkuſt, ſedda tullusambas temma arstimiſt. Rahwas tahhap arstimiſega, kui hobbeſel midda wigga om, ſedda parrandada, ehk ſe läbbi eentullewat wigga terwe ajjaſtaja päle hobbeſe mant ärrakeelda. Kui küsſitas: Mes hobbeſel wigga? Sis koſtwa: hobben ei ſõ ni häste, kui énne ſedda, täl ómma hamba ülle talwe pikkas jänu, werri om täl pakſus jänu, ſepärraſt wajja hambid ärratõugata nink ſuuſt nink kalaſt werd laske.

Tõtte om, et hobben aoti nirgi ſõgiga om nink keake ei tija, mes asja pärraſt ta toito ärrapõlley. Siski ei olle rásſe ärratutta, kuis ſe tulley, et hobben kewwajal ni rõemſaste ei tahha pikki olgi ſuhe wõtta, kui ſe päle mõtlet, et pois, ke mõiſa leiwaſt tallomehhe toido päle ſaap, pühhi aigo, kui mõiſapoiſi kapstaga zealihha ſõwa, et higgi otſa päält zilgup, pikki hambi tallo láwwa man agganaleiba järrap. Kas ſe immes pánna, et hobben kewwajal ſure himmoga kuiwe hainu ehk olgi ei hara, kui ta eddimäſt wilkati täüt toreſt hainu om maitsnu, esſiärralikult, kui wanna haina tolmotſe nink olle koppitetu ómma? Tark majjamees tijap ſedda esſike, et, kui ellaj parrembat om ſanu, ta ennamb halwaga ei tahha leppi; tark majjamees kánnap ſe eeſt hoolt, et hobbeſe toit ülle talwe ärra ei rikku, zilgutab mõnnikõrd weidi ſola päle, kui ta kuiwa toito hobbeſele etteheidap, nink lodap ſe päle, et kui ellaj wärske haina päle ſaap, ſõgi himmo esſike ellajale jälle kätte tulley nink aadrilaſtmiſt nink ſuſäedmiſt ei tarwita.

Kes ſe wasta omma wanna jónni kewwajatſeſt

arstimiſeſt tahhaks jälle ettetúwwa, ſe olgo parremb waik. Seſt kigetargemb nõuw, hobbeste nink mu koddoellajide mant põddemiſt ärrakeelda, om ſe: A'nna omma ellajale talwel hääd kuiwa aſſent, koſt lae alt tuul häste läbbikäüp, ent ellaja päle ei puttu, tállita omma ellajat holega nink ärra pango tälle lijalt tööd päle. Kes ſeddawiſi ei tahha omma ellaja eeſt hoolt kanda, ſélle hobben ei ſa kewwajatſe aadrilaſtmiſe nink ſuſäedmiſe läbbi põddemiſe eeſt tullewa kewwajani hoijetus, enge ſe om niſamma paljo, kui tõmbas perrenaine pühhapäiwal kerrikohe mínnen undruku ülle pä nink mõtles ſe läbbi näddala otſa henda wihma eeſt warjata.

Segipärraſt ei wõi nimmitetuid arstimiſi hupi ärrapõlleda, nink neid kigipoli tõlbmatas laita. Seſt johhup mõnnikõrd, ehk kül mitte ſaggede, et hobbeſe taggumetſe hamba ei olle ütteteſſa päält ärrakullunu nink kottuſide terrawa nukka pärrajänu. Ne lõikawa ſisſeſtpoolt kele ſiſſe, wäljaſt poolt muiale libha ſiſſe, tewa hobbeſele haiget nink ei laſſe täl ſüwwa. Sedda wigga wõip pea ärratutta nink kui sõrmega hiljakeste pärrakaet, lö'wät rutto neid kottuſid kätte, kos hámmaste wigga om. Ent ſe wasta ei ſa ſeſt abbi, et harrinu wiſil nakkat ſuud ſäedma, ſuuſt werd laſtma ehk kele alt käsnakeiſi ärralõikama, enge om wílland, kui terrawid hámmaste nukke wiliga ögwendetas, ni et hobben jälle ilma wiggata wõip ſüwwa.

Ka aadrilaſtmine om õigel ajjal nink ütte ehk tõiſe wigga man wäga hä nink tullulik; ent aadrilaſtmiſe läbbi wõip ka ſuur kahjo ſündida, kui ſedda ilma asjata wanna harrinu wiſil egga kewwaja ettewõetas, esſiärralikult säratſe hobbeſe man, ke ülle talwe nälga om näunu nink toido puduſe pärraſt lahjas jänu. Mõnnikõrd wõip hobben ka mõiſtmata aadrilaſtmiſe läbbi ärralõppeda nink ſiin meie maal om ſärane kõrd nüüd ildaaigo weel ſündinu. Se om